

ČTVRTEČNÍ KLUB AMATÉRSKÝCH DETEKTIVŮ 5

RICHARD OSMAN

„Skvělostně napínavé“
JEFFERY DEAVER

„Dobré až hanba“
IAN RANKIN

Neskutečná

KLIKA

NESKUTEČNÁ
klika

**RICHARD
OSMAN**

**NESKUTEČNÁ
kliša**

slovarť

The Impossible Fortune Copyright © Six Seven Entertainment Ltd, 2025
Text copyright © 2025 Richard Osman
Translation © 2026 Barbara Hajná
Czech edition © 2026 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
All rights reserved

Neskutečná klika

Z anglického originálu *The Impossible Fortune* přeložila Barbara Hajná

Redigovala Hana Pernicová

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333, 196 00 Praha 9,
v roce 2026

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

ISBN 978-80-276-1345-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

info@slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

Věnováno Matovi a Anisse

Na internetu se dá najít návod, jak vyrobit bombu. Pokud víte, kde hledat.

Co koupit, kde to sehnat. Jak to dát celé dohromady. Jsou tam i videa. Muži v kuklách, vyzbrojení šroubováky. Pracují na malinkých pracovních pultech v garážích postavených z tvárníc a svářejí k sobě různé drátky.

O žádném riziku se tam vlastně nemluví. Ovšem rizika jsou i bez řeči jasná. S výbušninami zacházejte opatrně, to snad dá rozum, ne? Není přece nutné nikoho doslova varovat „tohle doma nezkoušejte“, že?

Najdete návody na velké bomby, malé bomby, hřebíkové bomby, chemické bomby, všechny možné bomby, po jakých byste kdy mohli zatoužit.

Tentokrát se hodí bomba malé až střední velikosti. Dost stabilní, aby se dala přenášet, dost silná, aby dokázala zabít.

Nakonec bylo nejjednodušší využít jednu z těch webových stránek, které odvedou veškerou práci za vás. Bombu vám vyrobí na zakázku, přesně podle vašich požadavků, doručí ji, a pokud to potřebojete, pomůžou vám ji dopravit na místo určení. Takle konkrétní firma má velmi dobré recenze. Nabízí dokonce i záruku vrácení peněz pro případ, že by snad bomba nevybuchla. Nazývají ji „bum, nebo nic“.

Levné to není, je třeba sečíst náklady na odborníky, na výrobu, na doručení a především na skutečnost, že se celá transakce

odehrává v naprostém utajení. Jestli chcete vědět, na kolik takhle přijde lidský život, je to něco kolem sedmadvaceti tisíc liber. Ovšem bez DPH i jiných daní. Pochopitelně.

Jenže za těch pár babek navíc to stojí. Až ta bomba konečně vybuchne, tak už si o peníze vůbec nebude třeba dělat starosti, že?

Samozřejmě nejde jen o prachy. Svým způsobem přesně naopak.

No tak jo, času není nazbyt.

Hodiny tikají a nejsou v tom samy.

Joyce

Vím, že už jsem docela dlouho nic nenapsala, moc se omlouvám.

Nejspíš jste uvažovali, kam jsem se asi poděla. Neutekla jsem třeba na Bahamy s nějakým policejním psovodem? Zrovna tohle se mi totiž onehdy zdálo. Pak jsem se probudila, protože Alan za oknem zahlédl verveku a začal na ni štěkat.

Ale jde jen o to, že jsem s tou svatbou měla tolik práce, až mi vůbec nezbyl čas na přemýšlení. Je to úplný kolotoč.

To máte floristku, dort – jak může být dort takhle drahý? Vždyť jsou to jenom vajíčka, cukr a troška margarínu, ne? Uvědomuju si, že je taky nazdobený, ale stejně. Potom šaty, to byla celkem zábava, všechny jsme si daly koktejl se šampaňským. Dokonce jsem byla na manikúře – samozřejmě jsem už tyhle podniky viděla, ale vždycky jsem se styděla do nich vejít. Ale bylo to moc milé, a až se zas někdo bude vdávat, možná tam půjdu znovu.

Velký den nastane zítra. Svatba ve čtvrtek? No ano. Co jen to pořád s těmi čtvrtky máme?

Vaše jediné dítě se nevdává každý den, že? Někteřím lidem tady ve vsi se už vdávají vnučky, ale kdepak Joanna, ta si dala načas, a podle mě to tak nejspíš bylo dobře. Bez ohledu na opačná tvrzení, která jsem možná vyslovila v průběhu uplynulých let. Když si jen pomyslím, že loni touhle dobou ještě byla s tím fotbalovým funkcionářem.

Před Paulem.

Joanna a Paul se seznámili na internetu. Kdekdo – no, Ron – mi říká, že bych měla zkusit online seznamky, jenže se bojím, že by každému šlo jenom o údaje k mojí kreditní kartě. Ibrahim mě upozornil, že před lidmi v parku nesmím nikdy zmiňovat Alanovo jméno, protože to je informace, která se dá využít ke krádeži hesel. Namítla jsem, že Alanovo jméno se v žádném z mých hesel nevyskytuje, ale trval na svém. Takže když se mě někdo zeptá, jak se Alan jmenuje, řeknu, že Joyce. A když se pak dotýčný zajímá, jak se jmenuju já, tak se s ním zdvořile rozloučím.

Už jsem se zmínila o floristce a o dortu a o šatech a tak dále, ale vynechala jsem fakt, že ohledně všech těchhle položek – a ještě ohledně řady dalších – jsme se s Joannou *pohádaly*. Na svatbě například nezazní žádné církevní skladby, jenom Backstreet Boys. Došlo dokonce i na moment, kdy jsem Joannu musela vyzvat: „Jestli nechceš, abych ti pomáhala, tak to prostě řekni,“ a ona opáčila: „Nechci, abys mi pomáhala, mami,“ a to mě rozplakalo, což zase rozplakalo Joannu, která vzápětí prohlásila, že samozřejmě chce, abych jí pomáhala, a já opáčila, že vím, že se jí do všeho pleťtu, dobře to vím, a zrovna doprostřed téhle scény vkročil chudák Ibrahim, načež z místnosti zvolna vycouval. Jak už jsem v minulosti uvedla, Ibrahim není žádný prostáček, leda pokud jde o psy a o hesla.

Joanna a já se na svatby díváme odlišně, na tom není nic překvapivého. Jestliže se odlišně díváme na lepek, budou se naše názory lišit i ve většině ostatních otázek. Já mám svůj určitý přístup (vypěstovaný během dlouhého a šťastného života) a Joanna zase svůj. Který Ron nazývá „londýnský“.

První hádka propukla asi tak pětáctýřicet vteřin potom, co mi Joanna s Paulem oznámili, že se budou brát. Ta zpráva mě nadchla. Jistě, od jejich seznámení neuplynula nijak dlouhá doba a na

Netflixu se člověk dozví o nejrůznějších případech, že, ale stejně jsem byla nadšená. Paul je báječný, vůbec ne jako ty typy, se kterými Joanna obvykle chodí, což bývají zřejmě většinou milionáři nebo Američani. Ne že bych snad něco měla proti milionářům nebo Američanům, to vůbec ne, jen si vezměte například George Clooneyho, ale pestrost je kořením života a Paul učí na univerzitě (jenom v Middlesexu, ale stejně). A univerzitní profesor, to je povolání na celý život, což se o fotbalových funkcionářích nebo milionářích tak úplně říct nedá.

Takže k té první hádce.

Objala jsem Joannu a objala jsem Paula a zeptala jsem se Joanny, jestli plánují velkou svatbu, a ona odpověděla, že to v žádném případě, chce jenom malý intimní obřad, a já na to, přesně slovo od slova si to nepamatuju, ale něco ve smyslu „á, to je škoda, ale co na tom,“ něco naprosto neutrálního, vždyť mě znáte, a Joanna na to: „Co je škoda?“ Vyslovila to velmi zdvořile, protože u toho byl Paul, ale já poznala, že je zle, takže si v duchu říkám, no, hned to vyžehlím, a povídám: „Ale na mě vůbec nedbejte, mě jenom napadlo, že na svatbu takové starší nevěsty by rádo přišlo hodně lidí,“ a Joanna opáčila, zase velice klidně: „Starší nevěsty?“ a mě napadlo, tos tomu dala, Joyce, a opravila jsem se: „Ne, ne starší, já jen, že pro hodně lidí, kteří uzavírají sňatek v tvém věku, je to už druhá svatba, protože se předtím rozvedli,“ a zas mi rázem bylo jasné, že touhle poznámkou jsem ničemu nepomohla. Paul na to něco řekl, jenže ani jedna z nás ho neposlouchala, protože náš spor dospěl k velmi delikátnímu bodu. Joanna se usmála (ale očima ne, na těch se to vždycky pozná, že?) a prohlásila, že jí vyhovuje malá svatba a dvává se ona, takže to taky malá svatba bude. Chápala jsem, jak to myslí, ovšem víte, jaká jsem, já už měla plnou hlavu družiček a pohledných uvaděčů a kytic a tance. Něco jako v seriálu *Bridgertonovi*,

jestli to znáte. Úplně jsem viděla zástup šťastných přátel, jak si všichni utírají slzy dojetí a chválí mi klobouk. Viděla jsem se s Elizabeth, Ronem a Ibrahimem. Já bych stála v první řadě, oni by mohli být za mnou. Mohli by se ke mně naklonit a pošeptat mi, jak mi to sluší. Tohle všechno mi kroužilo hlavou, zatímco jsem říkala: „Určitě víš nejlíp, jak na to. Jako vždy, že?“ V ten okamžik Joanna Paula požádala, aby šel nám všem uvařit čaj.

Když to teď píšu, uznávám, že jsem tu situaci skutečně mohla zvládnout trochu lépe.

Joanna přistoupila úplně blizoučko ke mně a pronesla, že se nenechá rozčilit, protože Paul ji ještě opravdu rozčilenou nikdy neviděl a ona má za to, že než Paul pozná, co v rozčilení dokáže, bude nejlepší mít za sebou už tak rok a půl manželství (v tu chvíli se to nehodilo, ale měla jsem chuť ji ujistit, že co se toho týče, má úplnou pravdu. Než jsem se takříkajíc v plném nasazení předvedla já Gerrymu, už jsme bydleli v třípokojovém domku v Haywards Heath a čekali dítě, takže na to, aby si náš svazek rozmyslel, bylo pozdě). Dále Joanna uvedla, že bude mít malou svatbu, bez jakéhokoli rozruchu, zato se spoustou lásky, a já na to řekla, i když teď si uvědomuju, že jsem neměla říkat nic, že velká svatba nemusí znamenat žádný rozruch a že v tom Joanna možná nemá úplně jasno, načež vstoupil Paul a zeptal se, kde je mléko, a my obě s pohledem upřeným jedna na druhou odpověděly: „V ledničce.“

Mimochodem, já chápala, že Joanna je v právu, opravdu jsem to chápala. Jenže na její svatbu jsem se těšila ode dne, kdy se narodila, a v hlavě jsem si ji přehrávala už tolikrát, že jsem si nemohla pomoci a počínala jsem si nerozumně. Ted' už to vidím naprosto zřetelně, ale v ten moment mi to nedocházelo. Když jsme se brali s Gerrym, žádnou velkou svatbu jsme si nemohli dovolit. Byla to nádherná událost, ale skromná. Měli jsme tam jen rodiče, sousedy

z domu číslo 17 (ale ty z domu číslo 13 ne, což souviselo s jedním incidentem, který se týkal zastřihování živého plotu), Gerryho svědka z práce, pár mých kolegyní – zdravotních sester a dvě sestřenice, které se od účasti na svatbě nedaly odradit. Po obřadu jsme šli do hostince na sendviče (měli jsme zamluvený salonek) a druhý den jsme oba zase byli v práci.

Takže tohle všechno jsem odvykládala Joanně. Věděla jsem, že tahám za kratší konec provazu, a napadlo mě, že když se zmíním o Gerrym, třeba tak získám trochu času. A Joanna se pak ke mně naklonila a objala mě a řekla: „Pořád si představuju, jak mě táta vede k oltáři“, a já, inu, já jsem si to představovat nemusela, protože jsem si to už v minulosti představila tolikrát, že mi to začalo připadat jako skutečnost, a tak jsem jí objetí oplatila a uvědomila jsem si, že život nemůže pořád vypadat jako v *Bridgertonových*.

Takže Joanna plakala a vzpomínala na svého tatínka a já taky plakala a vzpomínala na něj a vtom se vrátil Paul se dvěma šálky čaje a poznamenal: „Taky jsem nevěděl, kde je cukr, ale už jsem se bál zase se ptát“, což znělo přesně jako od Gerryho, a mně došlo, že je mi jedno, jestli bude svatba velká nebo malá, a že mi záleží jen na mé překrásné dceři a na tomhle báječném chlapíkovi. Na druhou stranu, ať bude ta svatba sebelepší, Joanna mi nemůže zabránit v tom, abych si pořídila nový klobouk.

Paul nám každé dal šálek čaje a kapesníček a já řekla Joanně, že ji mám ráda, a ona řekla, že ona mě taky, a Paul řekl: „Jenom pro příště, kde je ten cukr?“ A já odpověděla, že ve skříňce nad mikrovlnkou, a Joanna se zeptala, jestli v mikrovlnce nemám nějaké klenoty nebo kokain anebo třeba pistoli, a já odvětila, že ne. Letošek v tomhle ohledu probíhá pokojně.

Samozřejmě se stále každý čtvrtek scházíme, Elizabeth, Ron, Ibrahim a já, a prakticky denně zaskočíme jeden k druhému

do bytu (tedy s Elizabeth to nepodnikáme zas tak často – ještě pořád potřebuje víc času sama pro sebe), ale už nějakou dobu se nám daří nezaplést se do žádného průšvihů.

Řekla jsem Joanně, že Elizabeth, Ron i Ibrahim budou mít ze zprávy o jejím sňatku ohromnou radost, a vzhledem k tomu, že půjde jen o malou svatbu, všichni tři pochopí, že je nepozve, a Joanna opáčila, že je samozřejmě pozve, a já namítla: „To už by bylo moc, malá svatba je jednou malá svatba, a máš přece jiné hosty, které pozvat musíš“, a pak se Joanna otázala: „Mami, když říkáš, že bys chtěla ‚velkou svatbu‘, kolik by tam podle tebe mělo být lidí?“ a já řekla: „No, asi tak kolem dvou set, to je počet, jaký jsem si představovala“ a Joanna se dala do smíchu. Načež mi sdělila, že její kamarádka Jessica (Jacinta? Jemima?) měla na své svatbě v Maroku osm set hostů.

A tak jsem se Joanny zeptala, kolik hostů podle ní znamená *malou* svatbu, a ona odpověděla: „Asi tak kolem dvou set, mami.“

A tak to krásně vychází. Joanna bude mít tu malou svatbu, jakou si odjakživa přeje, a já budu mít tu velkou svatbu, jakou si odjakživa přeju. Občas se ta odlišná perspektiva rodičů a dětí vyplácí.

Pak jsem se zeptala, jestli by tedy mohli přijít i Bogdan a Donna a možná Chris a Patrice, a Joanna mě upozornila, že bych to zas neměla přehánět, a že můžou přijít na večerní oslavu, kde bude něco kolem čtyř set hostů. Tomu říkám malá svatba, Joanno.

Takže zkrátka svůj svatební oděv už mám vyžehlený a rozložený na lůžku pro hosta. Pořád sem chodím a prohlížím si ho. Nový klobouk mám v krabici. Mark z taxislužby Robertsbridge zajistil minibus, který nás zítra všechny odveze na místo obřadu. Což není kostel, ačkoli v mých představách to kostel byl, ale jedno nádherné venkovské sídlo v Sussexu, které je vlastně mnohem krásnější, než by mohl jakýkoli kostel být, takže jsem se poučila,

že člověk nesmí vždycky důvěřovat vlastním snům. Nebo že musí dovolit ostatním, aby měli odlišné sny.

Takže až se vám ozvu příště, už ze mě bude tchyně. Paulův táta Archie je mimochodem vdovec, těsně přes osmdesátku, nosí knír a budí dojem, že potřebuje, aby se o něj někdo staral. Podle zasedacího pořádku mám sedět u hlavního stolu přímo vedle něj.

Protože jestli se nám v poslední době nedostává průšvihů, totéž platí i o lásce.

A tak připíjím na zítřek a na lásku a na žádné průšvihy.

ČTVRTEK

2

Elizabeth už zase začíná cosi cítit. Přesně by ten pocit nedokázala pojmenovat. Ale něco tu je a nevyvolává to v ní jenom brandy. Náhle zpozorněla, i když prozatím netuší proč.

Ron, který sedí po její levici, právě pozvedá sklenici piva k sussexskému západu slunce. „Už jsem zažil hodně svateb, hlavně svých vlastních, ale tahle byla ze všech nejlepší. Na Joannu.“

„Na Joannu,“ přidá se Ibrahim a zvedne sklenku whisky. Během obřadu plakal ještě víc než Joyce.

„A na Paula,“ doplní Joyce. „Nezapomínejte na Paula.“

„Jeho svědek se teda při projevu předvedl,“ poznamená Ron. Ženichův svědek. *Ten* Elizabeth nejde z hlavy.

„To bylo od nervů,“ namítne Joyce.

„Nervy nenervy,“ opáčí Ron, „zvracení si měl nechat na doma. Tvoje svatba to není, kámo.“

„Strhl pozornost na sebe,“ souhlasí Ibrahim.

Na tom člověku bylo něco divného už předtím, než došlo k tomu nešťastnému zvracení. Co jen to Elizabeth cítí? Mohla by odříkání, že v jednu chvíli se na ni zadíval. Jenom na okamžik, ale náhodný pohled to nebyl.

„Co tomu celému říkáš ty, Elizabeth?“ zeptá se Ibrahim.

Elizabeth chvilinku uvažuje a zmůže se na lehké pousmání. Usmívá se ale upřímně a ví, že jednou se jí úsměv rozšíří. „Bylo to nádherné – oba působili velmi šťastně. A velmi šťastně vypadá i Joyce.“

„Taky už má v sobě půl láhve šampusu,“ podotkne Ron.

Joyce slabounce škytne. Všichni čtyři přátelé mlčky sledují zapadající slunce a kamennou terasu panského sídla mají přitom sami pro sebe. Zevnitř k nim doléhá hudba a smích.

Elizabeth se zahledí na přátele a vzpomene si na Stephena. Joyce to vycítí – té nic neujde – a položí ruku na Elizabetinu paži.

„Ale děkuju ti, že jsi přišla, Elizabeth,“ promluví. „Vím, že je to ještě pořád těžké.“

„Nesmysl,“ odvěti Elizabeth, která už má na jazyku přednášku na téma soběstačnosti. Jenže Joyce má pravdu: je to pořád těžké. Vlastně skoro nezvládnutelné. Elizabeth znovu upije brandy a sklopí oči. „Nesmysl.“

Otočí se, protože dvoukřídlymi dveřmi na terasu právě vstupuje Joanna. „Já si říkala, kam jste se asi všichni vykradli. Co máte za lubem? Nějakou přestřelku?“

Ron vstane a obejmě ji. „Jen si užíváme chvilku klidu. Jak je na tom svědek?“

„Nick?“ ujistí se Joanna. „Dodává organismu hydrataci.“

Nick, tak se jmenuje. Nick Silver.

„A co ubrus?“ zajímá se Ibrahim.

„Ten je zničený,“ odpoví Joanna. „To uhradíme ze zálohy. A kdo si teď půjde zatancovat? Mami? S tebou chtějí tančit všichni. Zřejmě jim připadáš okouzlující.“

„Já jsem okouzlující,“ potvrdí Joyce a znovu škytne. „To máš po mně.“

Ron pomůže Joyce na nohy. „Možná by si dal na taneček říct i Paulův táta, Joyce.“

„Nezájem,“ opáčí Joyce.

„Na druhou stranu,“ podotkne Ibrahim, „celou dobu, kdy jsme jedli, jsi měla ruku položenou na jeho koleně.“

„Vítala jsem ho do rodiny,“ objasní Joyce.

„To jsem teda ještě neslyšel, že by se tomu říkalo takhle,“ prohlásí Ron a dopije pivo.

„A Ibrahim,“ dodá Joanna, „napadá mě, jestli by sis ty nezatančil se mnou?“

„Bude mi potěšením.“ Ibrahim se ihned zvedá. „Co to bude? Foxtrot? Quickstep?“

„Co ti bude nejvíc sedět k *Like a Prayer* od Madonny,“ odpoví Joanna.

Ibrahim přikývne. „Budeme improvizovat.“

Teď už se zvedli všichni a míří ke dveřím. Jenom Elizabeth zůstává na místě. Joyce kamarádce položí ruku na rameno.

„Ty nepůjdeš?“

„Za deset minut,“ řekne Elizabeth. „Jen běž a bav se.“

Joyce jí rameno stiskne. Od Stephenovy smrti zachází s Elizabeth tak jemně, tak citlivě. Žádné proslovy, žádné květnaté projevy soustrasti, žádné bezobsažné fráze. Joyce tu byla, když vycítila, že je zapotřebí, a mizela ve chvílích, kdy pochopila, že Elizabeth potřebuje trochu času. Ron poskytoval objetí, Ibrahim, ten velký psychiatr, se ji občas pokoušel postrčit tím či oním směrem a mysl si, že si toho Elizabeth nevšimne. Zato Joyce? Elizabeth odjakživa ví, že Joyce disponuje emoční inteligencí, která jí samotné chybí, ale letos se v jejím chování projevuje vysloveně výjimečné, nenucené kouzlo. Parta mizí ve dveřích a Elizabeth je opět sama.

Opět? Elizabeth je teď sama pořád. Pořád, a přitom nikdy: zůstává s ní žal.

Slunce už zapadlo za South Downs. Stále sama a nikdy sama. Elizabeth znovu cítí, jak se její smysly probouzejí. Ale čím to?

Zleva, kde pod terasou roste stromořadí, k Elizabeth dolehne jakýsi zvuk. Zpoza vysokého dubu vykročí nějaký muž a zamíří k ní.

Takže o tohle šlo: kdosi se tu pohyboval ve stínech. To tenhle vjem v ní ožíval. Muž začne po kamenném schodišti stoupat na terasu a světlo v něm postupně odhalí už známou postavu, Nicka Silvera, toho svědka. Nick kývne směrem k židli vedle Elizabeth.

„Můžu?“

„Prosím,“ odvětí Elizabeth. Zevnitř zaslechne nadšený jásot. Nepochybně ho vyvolal Ibrahimův tanec. Nick se posadí.

„Vy jste Elizabeth,“ prohlásí. „Vím, že to už víte.“

„Obávám se, že ano,“ potvrdí Elizabeth. S úlevou si povšimne, že si Nick převlékl košili. „Trápí vás něco, pane Silver?“

Nick přikývne. Vzhledne k obloze a pak se podívá na Elizabeth. „Jde o to, že dnes ráno se mě někdo pokusil zabít.“

„Chápu,“ opáčí Elizabeth. Così se v ní prudce probudí k životu. Během uplynulého roku jí připadalo, že jí srdce bije pouze mechanicky, jako stroj, pumpa, která ji proti její vůli udržuje na živu, teď ho však vnímá jako součást těla. „Víte to určitě?“

„Rozhodně,“ ujistí ji Nick. „Tohle člověk pozná, že?“

„A máte nějaký důkaz?“ zajímá se Elizabeth. „Vaše generace často přehání.“

Nick zvedne mobil. „Mám.“

Elizabeth cítí, jak ji k sobě přitahuje známá síla. Neměla by před ní utéct, dokud ještě může?

„Má někdo důvod, aby vás chtěl zabít?“ zeptá se. Neutíká. Samozřejmě, že neuteče. Kam by vůbec mohla utéct? O všechnu pevnou půdu pod nohama už přišla.

Nick kývne. „Jo. Hodně dobřej důvod. Popravdě řečeno.“

V Elizabethině mysli vyvstane schůdná stezka: je to stará stezka, zarostlá plevelem, ale je tady. „A víte, kdo to je?“

„Je tohle jen mezi náma?“ otáže se Nick. „Můžu vám důvěřovat?“

„To je otázka pro vás, pane Silvere,“ podotkne Elizabeth. „Ne pro mě.“

Ten člověk se i v teplém večeru třese. „Pár jmen vám poskytnout můžu, to jo.“

„Takže vás chce zabít víc než jen jeden člověk?“ povytáhne Elizabeth obočí. „A přitom vypadáte celkem neškodně.“

„Děkuju,“ odvětlí Nick.

„Proč jste přišel za mnou?“ chce vědět Elizabeth. „A ne například za našimi dobrými přáteli od policie?“

„Já jen...“ spustí Nick. „Policii to ze spousty různých důvodů říkat nechci a o vás jsem slyšel od Paula. O vaší pověsti.“

„Určitě přeháněl,“ poznamená Elizabeth. Člověk kolikrát zapomene, že vůbec nějakou pověst má.

„Tak mě napadlo,“ pokračuje Nick a dívá se na ni se strachem, který už během života viděla tolikrát. Ten strach jedince, který už jednu nohu přehodil přes okraj útesu. „Kdybych vám to všechno povověděl, znáte někoho, kdo by mi mohl pomoci?“

Elizabeth se chystala, že účast na téhle svatbě odřekne. Že radši zůstane doma a bude si číst. Dívat se na Stephenovo křeslo. Trestat se. Ale místo toho nakonec souhlasila. Così jí říkalo, že už nastal čas začít znovu. Myslela si, že ji sem táhne hlavně možnost podívat se na zamilované lidi, ale kdepak – ono šlo o něco mnohem lepšího. O svědka, kterého chce někdo zabít.

Potíže mají hodně společného s láskou: když nastane ten správný čas, najdou si vás. A tak tedy Elizabeth přišla na svatbu.

Jestli zná někoho, kdo by mu mohl pomoci? Elizabeth se zahledí na Nicka, přikývne a vezme ho za ruku.

„Ano, pane Silvere, znám.“

„A když tam bude ostraha?“ zeptá se Connie Johnsonová a ukousne si z croissantu plněného čokoládou.

„Tak je zabiješ?“ odpoví otázkou Tia.

Connie zamyšleně kývne. To skutečně nezní nijak nerozumně. Ne že by tohle řešení volila ona sama, ale nikdo by Tiu nemohl obvinít, že věci nedomyšlí do důsledků. Snaží se udělat dobrý dojem.

„Anebo si vezmeš jejich rodiny jako rukojmí?“ dodá Tia se zjevnou nadějí, že tentokrát to trefila.

S tímhle nápadem původně přišel Ibrahim. Možná se to celé nevyvinulo přesně podle jeho představ, za to ovšem Connie nemůže, ne?

Když ještě seděla ve věznici Darwell, předtím, než došlo na „nešťastné“ zmatečné řízení, po němž byla vzápětí propuštěna, Ibrahim jí něco navrhl. „Musíte společnosti něco vrátit, Connie,“ povídal. Následoval krátký spor, během nějž musel Ibrahim vysvětlit, že nemá na mysli vrácení skutečných peněz nebo čehokoli z majetku, který Connie její dlouhá a plodná kariéra vynesla. Měl na mysli pomoc někomu, kdo neměl takové štěstí jako ona – „Znovu říkám, penězi *ne*, žádné obavy“ –, a vyložil, proč by podle něj Connie mohla některým mladším vězeňkyním z Darwellu posloužit jako vynikající mentorka. „Podělte se o svou moudrost,“ vybídl ji Ibrahim, „o to, co vás život naučil.“ Ujistil ji, že jí to prospěje.

Tiu Maloneovou poznala na kursu výtvarného umění, kde tu holku chytli při krádeži lepidla. Jednou u oběda ji oslovila a za chvilku už si povídaly. Ibrahima tenhle vývoj potěšil a vedl ho k předpovědi, že Connie vztah s Tiou nesmírně obohatí.

„Padesát táců pro tebe a padesát pro mě,“ řekne Tia.

Connie upije z kávy flat white. Nakonec ve vyšetřovací vazbě v Darwellu strávila sedm měsíců, to kvůli těm nepříjemným událostem, ke kterým došlo na molu ve Fairhavenu a v nichž figuroval kokain a mrtví chlápci, jejichž jména jí už vypadla z paměti. Nedopadlo to tak zle, jak by mohlo. Díky svým stykům se stala jedinou vězeňkyní, která měla vlastní stroj na pilates i předplatné Netflixu.

„Padesát táců můžu vydělat jediným telefonátem,“ namítne Connie. „Tohle nemám zapotřebí.“

„Prosím,“ naléhá Tia. „Slibuju, že to bude sranda. A sama jsi mi říkala, že musím jít za svým snem.“

To je fakt, tohle Tie říkala. Během úplně prvního sezení. Tia se jí velice zamlouvala, líbila se jí její ctižádostivost. Tia se na dráhu zločinu vydala, když začala bohatým turistům ve West Endu krást rolexky. Patřila ke čtyřčlenné partě, která se na kolech proplétala pouliční dopravou a slídila po kořisti. Jakmile proběhly patřičné výhrůžky a rolexky byly převzaty, všichni čtyři zmizeli v postranních uličkách, a ještě než se rozezněly první houkačky, už byli zpátky v bezpečí Vauxhallu. Tia byla v gangu jediná holka a během loupeží vždycky držela pusku, aby tahle skutečnost nevyšla najevo. Nakonec partu chytil jeden kurýr doručovací firmy Deliveroo, kterému šlo zřejmě o medaili nebo co, protože je sledoval až k jejich skrýši, k níž pak dovedl policajty. Stejně ovšem zatkli jenom tři kluky a pátrání po tom čtvrtém, po kterém nebylo ani stopy, nakonec vzdali.

„Jenže sto táců, Tio,“ řekne Connie. „Co jsem tě učila? Přece máš i větší sny, ne?“

Connie musí připustit, že to mentorování ji baví. Tia ještě nějakou dobu pokračovala v kradení na kolech, ke kterému přibrala tři nové kluky, takže ji zase chránil lidský štít, ale zanedlouho došla k osvětlení. K takovému osvětlení, jaké Connie obdivuje.

Proto se taky pořád každý týden scházejí, obvykle v nejnovější fairhavenské veganské kavárně nazvané *Sójové šílenství*. Ve Fairhavenu už je veganských kaváren víc než těch neveganských, ovšem bez ohledu na to, jak město postupuje po společenském žebříčku stále výš, Connie může s potěšením oznámit, že popávka po kokainu se nijak nesnižuje.

„Větší než sto táců?“ žasne Tia. Před sebou má ovesný chlebíček s kokosem.

„Řekni mi, na co jsi přišla,“ vyzve ji Connie. „Když jsi ještě kradla na tom kole.“

„Vždyť víš, na co jsem přišla,“ opáčí Tia.

„Vím,“ kývne Connie. „Ale stejně mi to pověz.“

Tuhle metodu ukradla Ibrahimovi. Ibrahim Connie vždycky přiměl, aby poslouchala samu sebe. Věděl, kam ji chce dostat, ale cestu si musela najít sama. Když si člověk najde cestu sám, může se pak po ní kdykoli vrátit. Aspoň takhle to podával Ibrahim, nejspíš to bude nesmysl.

„Ti lidi si rolexky kupovali v tom samým obchodě,“ začne Tia vyprávět. „V jednom klenotnictví v Knightsbridge, na který jsme dávali bacha. A pak jsme vždycky s kámošema toho týpka sledovali, ukradli mu hodinky a ty prodali.“

„A dál?“ pobídne ji Connie, protože chce slyšet víc. Když tohle dělal Ibrahim, lezlo jí to na nervy, ale když to dělá sama, tak jí to nevadí. Ibrahim šel dneska na svatbu. Poslal jí fotku. Connie

by se vdala hrozně ráda. Možná by v tom směru měla něco podniknout? Vážně by potřebovala něco jako Tinder pro kriminálky. Všichni by tam mohli použít svoje aktuální policejní snímky po zadržení.

„A tohle,“ mluví dál Tia, „jsme provedli tak patnáctkrát, možná dvacetkrát. Přijeli jsme na kolech, vyhledali terč, okradli ho, zariskovali a zas odjeli. Patnáct nebo dvacet loupeží, patnáct nebo dvacet příležitostí, kdy nás mohli chytit. Super kardio cvičení, ale hodně rizikový.“

„Takže co tě napadlo?“ Na té fotce byl i Ron, Ibrahimův nejlepší kámoš. Ten sice sehrál roli v jejím zatčení, ale Connie slíbila, že ho nezabije. No, ještě uvidíme. Když už Connie proti někomu něco má, jen tak na to nezapomene. Občas má pocit, že kdyby ji nezatěžovala hmotnost všech těch křivd, kterých se na ní různí lidé dopustili, prostě by se vznesla do vzduchu a uletěla.

Tia dojí ovesný chlebiček. „Takže mě napadlo, hele, všechny ty hodinky jsou koupený v tom samým kšeftu. Takže co kdybychom radši vykradli ten kšeft? A ukradli patnáct hodiniek najednou. To je stejnej výdělek, ale přitom jen jediná příležitost, kdy nás můžou chytit.“

Connie přikyvuje. Na mladé lidi kdekdo nadává, ale Tie to pořádně pálí. A umí zabrat, umí věci dotáhnout. Jenže má před sebou ještě poslední krok. Ten musí odhalit sama.

„A jaký má tenhle postup nevýhody?“ Občas Connie dokonce mluví úplně jako Ibrahim. Minulé úterý se účastnila jednoho jednání, při kterém jistý dovozce kokainu utrpěl průstřel dolní končetiny, a Connie uslyšela sama sebe říkat: „Bolest je dočasná, ale poučení, který ti přinesla, zůstane navždycky.“ Ibrahimovi o tom neřekla, protože skutečnost, že ho cituje, by ho sice naplnila hrdostí, ale s jejím pracovním oborem ještě pořád nesouhlasí.

„Musí se to pečlivěji naplánovat, musíš překonat lepší zabezpečení, potom se to bude důkladněji vyšetřovat,“ odpoví Tia. „Mně se ale tohle líbí. Plánování. To mě právě baví.“

„A fungovalo to? Tenhle novej plán?“

„Bezvadně,“ kývne Tia. „Dokud nás nechytli.“

„Jenže oni by vás chytili tak jako tak, ne?“ pronese Connie. „Při něčem. Dřív nebo později. To je riziko povolání. Když už, tak je lepší nechat se chytit při něčem pořádným. Takže dál. Co ses naučila? Co máš v plánu dál?“

„Poučila jsem se,“ řekne Tia. „Propříště, jakmile spustí alarm, tak mám jenom dvě minuty. Ani vteřinku navíc. Je fuk, jestli jsou v další vitrině třeba korunovační klenoty, jak uplynou dvě minuty, tak mizím.“

Connie přikývne. „Tohle ses naučila?“

Tia se na ni zadívá stejným pohledem, který Connie mnohokrát upřela na Ibrahima. Tia ví, že tahle otázka je chyták. Ví, že se měla naučit něco jiného, a je dost chytrá, aby se to pokusila rozlousknout.

„Takže,“ spustí a uvažuje přitom za pochodu. Nebo spíš za sedu na nepohodlné, uměleckým truhlářem vyrobené stoličce. „Dřív jsem rolexky kradla jednotlivě.“

„Mmm hmm,“ broukne Connie.

„A pak mi došlo, že všechny pocházej ze stejného kšeftu, takže bych zkrátka mohla zajít tam a sebrat patnáct rolexek najednou.“

„Čili?“ Kolem proskleného průčelí kavárny projede nějaká matka s kočárkem a nakoukne přitom dovnitř. Co asi vidí? uvažuje Connie. Blondýnu v drahé teplákové soupravě, jak sedí u stolku s černou dospívající holčkou, a obě tu jen tak spolu klábosí. Nemá ponětí, že ve skutečnosti Connie právě tady a teď mění Tiin život.

„Čili...“ Tia se snaží získat čas.

„Jak jsem ti říkala, Tio,“ pronese Connie, „jdi za svým snem. Sto táců, to je nic.“

„Čili...“ opakuje Tia a v duchu zvažuje jednu odpověď za druhou, až na to konečně kápne. „Odkud se rolexky dostávají do všech kšeftů?“

Bingo.

Tia přemýšlí dál. „Ten kšeft ve Fairhavenu, kterej chci vybrat, má na skladě patnáctery rolexky. Jenže v Lewes bude další kšeft a ten jich bude mít dalších patnáct. A jinej v Brightonu zase dalších patnáct. A všechny ty rolexky tam odněkud přišly.“

„To by se nejspíš dalo čekat, že jo?“ prohodí Connie. Chápe, proč Ibrahima jeho práce tak těší. Ten pocit, který se dostaví v okamžiku, kdy dosáhnete výrazného pokroku.

Tia teď nadšeně přikyvuje a užívá si výkon, který právě odvádí její mozek. „Ze skladu, kterej bude někde poblíž přístavu – já na to přijdu, přijdu na to. A na tomhle nevyděláme sto táců – vyděláme melouna. Naráz.“

„Ovšem vykrást sklad, to není žádná brnkačka,“ poznamená Connie.

„Brnkačka to není nikdy,“ odvěti Tia. „Takže když už jdeš něco vykrást –“

„Ať je to něco pořádnýho,“ dopoví Connie. „Tak jo, můžeš se mnou počítat.“

Tia se usměje od ucha k uchu a vytáhne si z batůžku blok. Connie se na ten batůžek zahledí. Vsadila by se, že ho Tia má od té doby, co chodila do školy. Vzal si ho s sebou k závěrečným zkouškám, nedbale si ho přehazovala přes rameno, zatímco se na autobusových zastávkách vykecávala s kluky. A jen se na ni podívejte dneska.

„Nejdřív potřebujeme partu,“ říká Tia a píše si přitom do bloku. „Lidi, kterejm se dá věřit.“

Connie zaplavuje hřejivý pocit. Jedno musí Ibrahimovi přiznat. Když už má v něčem pravdu, tak je to teda fakt pravda.

4

Ibrahim tančí s Joannou. Cítí v sobě určitou plavnost, půvab, který v jeho každodenním životě chybí. Chůze do schodů ho bolí, chůze ze schodů ještě víc. A přesto, když se teď pohybuje tady na parketu, za zvuků hlučné hudby a v záři poblikávajících světel, nebolí ho vůbec nic.

Tančí i jiné páry, například Chris a Patrice, přičemž Chrisův tanec je přesně tak rozpačitý, jak by se dalo čekat. Donna se pokouší přesouvat po parketu Bogdana, moc se jí to ale nedaří. Bogdan je ledacos – milenec, bojovník, omítkář i malíř pokojů –, ale tanečník není.

Ibrahim si nicméně uvědomuje, že kolem něj a Joanny se utváří kruh. Že ostatní jejich tanec sledují – jejich pohyby začíná doprovázet rytmické tleskání.

„Myslíš, že je to moc brzo?“ řekne mu Joanna do ucha.

„Moc brzo?“

„S Paulem jsme se seznámili teprve před půl rokem,“ vysvětlí Joanna.

Tak proto se s ním dala do tance. Potřebuje se poradit. To Ibrahimovi vyhovuje: rád tančí a rád poskytuje rady.

„No, a kdy ses do něj zamilovala?“ zeptá se.

„Před půl rokem,“ odpoví Joanna. „Na první pohled. Zažil jsi to někdy?“

„Zažil,“ přisvědčí Ibrahim.

Madonna zpívá dál a Ibrahim vnímá, jak mu hudba projíždí tělem. Joanna cosi vysloví a Ibrahim jí dá beze slov najevo, že ji neslyšel.

„Nejsi osamělý?“ zopakuje Joanna. Ten dotaz Ibrahima překvapí.

„Pojem osamělost si lidé vykládají různě,“ pronese. A má pravdu.

„To je pravda,“ připustí Joanna. „Ale není to odpověď na mou otázku.“

„Mám Rona,“ řekne Ibrahim. „Mám tvou matku. Občas dokonce i Elizabeth.“

Joanna přikývne. Kruh kolem nich se rozšířil, potlesk je hlasitější. Samozřejmě, že je osamělý.

„Takže,“ naváže Joanna, „nedělám teď chybu?“

Ibrahim se usmje. Tohle je snadné.

„Ptala ses Joyce, jestli se nevdáváš moc brzo?“

Joanna zavrtí hlavou.

„Tak už znáš odpověď.“

„Ale vždyť jsem se jí ani nezeptala.“

„No právě,“ kývne Ibrahim. „Odpověď na každé dilema tkví v osobě, kterou požádáš o radu.“

Joanna udělá piruetu a světla přitom zakrouží kolem ní. Pak se znovu otočí tváří k němu.

„Pokračujte, pane profesore.“

„Máš dilema,“ spustí Ibrahim. „Není to moc brzo? Vážně se láska může objevit tak náhle, jako blesk? Já, chudinka, musím znát odpověď. Žádám si pravdu! Ale kdo mi ji vyjeví? Na koho se v téhle těžké chvíli můžu obrátit?“

Joanna Ibrahimovi pohlédne přes rameno. „Ten váš kamarád od policie, Chris, zrovna upadl přes něčí invalidní vozík.“

Ibrahim se ohlédně po Chrisovi. Ten se mnohohlavně omlouvá, a jak se ukazuje, momentálně se chystá na střelecký kurs. Ibrahim se otočí zpátky k Joanně. „Takže potřebuješ něčí moudrou radu. U tvé matky by se dalo snadno začít, ale jí ses přesto nezeptala. Čím to?“

„No, znáš přece mámu,“ opáčí Joanna.

„To znám,“ souhlasí Ibrahim. „Joyce má jediný životní cíl – abys ty byla šťastná. A to znamená hodně silný tlak. Kdoví, co by ti poradila, protože by byla bez sebe hrůzou, že řekne něco, co by neměla, že ti poradí špatně. Takže za matkou nejdeš. A samozřejmě nemůžeš jít ani za svým otcem.“

„Ne,“ potvrdí Joanna.

„Protože je mrtvý,“ dodá Ibrahim. „Už zemřel.“

Joanna se od srdce zasměje. „Je neuvěřitelné, že si tímhle vyděláváš na živobytí.“

„Jenže tvůj otec by ti poradil nejlépe,“ řekne Ibrahim. „Tvůj otec by věděl, kde je pravda, že?“

Joanna s hlavou na Ibrahimově rameni přikývne.

„A já posloužím jako nejlepší náhradník za něj,“ pokračuje Ibrahim. „Jsem starší, obecně pokládáný za moudrého – zeptej se, koho chceš, každý ti řekne to samé.“

Joanna se dá znovu do smíchu. Ibrahim si už před lety všiml, že se lidé často smějí v těch nejpodivnějších okamžicích.

„Takže tvá otázka zní: Proboha, není to všechno moc rychlé, je pro mě Paul skutečně ten pravý? Mám se zeptat matky, která zpanikaří, nebo se mám zeptat otce, který se mi zadívá do očí a spatří v nich pravdu? Zeptám se otce, protože pravdu už znám a jen potřebuju, aby ji někdo za mě vyslovil. Samozřejmě, že to není moc brzo. Našla jsi lásku a poznala jsi ji stejně snadno, jako kdybys našla diamant. Nebo jako kdybys narazila na tyčinku KitKat, která

má jeden dílek jenom z čokolády bez náplně, což se mně shodou okolností jednou stalo –“

„K věci, Ibrahime,“ zarazí ho Joanna.

„Jestliže musíme vyřešit dilemma,“ – ta jeho historka s čokoládou KitKat je mimochodem pravdivá, ale možná je lepší nechat si ji na jindy – „pak požádáme o radu toho, kdo nám poskytne odpověď, kterou už známe. A proto ses zeptala mě. Paul je úžasný, ty jsi úžasná, dnešek je úžasný.“

Jejich tanec se chýlí ke konci, což je osud všech tanců.

„Do koho ses to tehdy zamiloval?“ zeptá se Joanna.

„Do chlapce jménem Marius,“ odpoví Ibrahim. „Taky už zemřel, jako tvůj táta.“

Joanna ho pevněji obejmě. „Tak proto působíš osaměle. Čekáš, až se s ním zase uvidíš.“

„Vidím ho zrovna teď,“ opáčí Ibrahim a píseň *Like a Prayer* začíná utichat. „Při obřadu seděl vedle mě. Měl bych se jít podívat, jestli se Chris nějak vážně neporanol.“

Joanna kývne ke kruhu diváků, který je obklopuje. „Mám dojem, že budeš mít jinou práci.“

Ibrahim se rovněž rozhlédne. Zdá se, že k němu míří větší skupina žen.

Joanna ho políbí na tvář. „Děkuju.“

Její místo okamžitě zaujme Patrice. Natáhne k Ibrahimovi ruce.

„Tohle opravdu nemusíte,“ upozorní ji Ibrahim.

„Že nemusím?“ odvětlí Patrice. „Jednu družičku jsem musela nabrat loktem, abych se k vám prodrala.“

Elizabeth upřeně hledí na fotografie ve svém mobilu. Strříbrné auto stojící před velmi pěkným domem. A cosi, co by tam být nemělo. Následuje pár detailních záběrů. Nanejvýš přesvědčivých detailních záběrů.

„Tak už mi věříte?“ ptá se Nick.

„Věřím vám,“ odpoví Elizabeth. K podvozku auta je připevněná černá bedýnka a její detailní snímky prozrazují, že jde zřejmě – alespoň podle Elizabetina názoru – o znepokojivě profesionálně sestrojenou bombu. „Můžu se zeptat, jak jste to vůbec odhalil?“

„Bezpečnost,“ opáčí Nick. „To je moje práce. Pátral jsem po sledovacích zařízeních.“

„Takže kde je ta bomba teď?“ chce vědět Elizabeth.

„Teď?“ zopakuje Nick. „Nechal jsem ji tam, kde byla. Do třídného odpadu jsem ji nacpat nemohl.“

„Nechal jste ji, kde byla? Čili k vašemu vozu je stále připevněná aktivní bomba?“

„Musel jsem jít na svatbu,“ vysvětlí Nick a ukáže si přes rameno.

Elizabeth přikývne. „A kdyby snad během dne vybuchla – to bomby dělávají, víte –, jste smířený s eventualitou, že zabije někoho z vašich sousedů?“

„Já bydlím na Hampton Road,“ objasní Nick.

Elizabeth chápe, jak to myslí. Velké domy, velké pozemky. I kdyby bomba explodovala, nevedlo by to k ničemu horšímu než ke stížnosti nějakého souseda na nadměrný hluk.

„A navíc,“ dodá Nick, „neznáte moje sousedy.“

„Vypovězte mi svůj příběh,“ vybídne ho Elizabeth. „A starosti s nevybuchlou bombou si budeme dělat až pak.“

Nick se pokusí pustit se do řeči, ale pak si to rozmyslí. Je nervózní, což Elizabeth lehce zaujme. *Z koho* je nervózní?

Elizabeth nehnutě sedí a čeká. Někdy to chvilku trvá, ale když zůstanete bez pohybu dost dlouho, oni k vám přistoupí. Vztekající se děti, rozdováděná kořata, muži, kteří mají tajemství. Když se jejich roztěkaná energie nemá od čeho odrážet, začne nakonec jim samým připadat směšná a oni se vydají k vám.

„Řekli jsme o tom jen dvěma lidem,“ promluví Nick.

„Jen dvěma lidem jste řekli o čem?“ otáže se Elizabeth.

Nick nafoukne tváře a ohlédne se přes jedno i druhé rameno.

„Povězte mi všechno,“ řekne Elizabeth. „Ale vezměte to zčerstva: život je krátký. Bez urážky.“

„Začalo to na vysoké,“ spustí Nick. „Paul a já jsme měli –“

„Ne,“ zarazí ho Elizabeth. „U toho nezačínajte. Začněte tímhle týdnem.“

„Abyste správně pochopila –“

„Ne,“ zopakuje Elizabeth, tentokrát o něco důrazněji. S amatéry člověk občas musí jednat důrazně. To se naučila díky Joyce, ačkoli poslední dobou by Joyce klidně mohla vystupovat jako profesionálka. „Začněte s hlavním titulkem, a jestli mě to bude zajímat, k minulosti se můžeme vrátit později. Teď máte k dispozici deset slov, anebo se vrátím na oslavu. Dřív nebo později musí zahrát nějakou píseň, kterou znám.“

„Na tohle nestačím,“ prohlásí Nick.

„To už jsou tři slova,“ poznamená Elizabeth a začne se zvedat. Nick jí položí ruku na rukáv. „Chtějí něco, co máme.“

„Vida, to už je lepší.“ Elizabeth se znovu usadí. Tak přece jen se Stephenem nezemřela. Je naživu. Zavře oči a v duchu se manželovi omluví. Pořád jsem ještě tady, drahoušku. Jsem tady, i když ty jsi pryč. Nejspíš bych to měla využít, jak jen to jde.

„A co máte? Co je ta věc, o které jste řekli jen dvěma lidem?“

„Kód,“ odpoví Nick. „Šesticiferný kód. Já mám jeden a moje obchodní partnerka druhý.“

„Jméno obchodní partnerky?“ chce vědět Elizabeth.

„Holly,“ prozradí Nick. „Holly Lewisová.“

„Takže o tyhle kódy, které máte vy dva, by mohl stát ještě někdo jiný?“

„Jo, mají velkou hodnotu,“ opáčí Nick. „Jako že *fakt* velkou.“

„A kde se nachází ten váš kód?“ zeptá se Elizabeth.

„V mojí hlavě,“ řekne Nick.

„Nikde jinde?“

„Ještě je zamčený v sejf u jednoho právníka, stovky kilometrů odsud,“ připustí Nick. „Jestli Holly nebo já umřeme, náš kód dostane ten druhý. Ale ani ten právník neví, o co jde. To se dá zjistit jedině tady.“

Nick si ukáže na hlavu.

„Takže vás někdo chce zabít kvůli kódu, který existuje pouze ve vaší hlavě? A kvůli kódu, který existuje pouze v Hollyině hlavě?“

„Ano,“ potvrdí Nick. „Netuším, kdo jiný by nám s tím mohl pomoci. Nemůžu dopustit, aby se kolem citadely potloukali policajti.“

„Kolem citadely?“ zopakuje Elizabeth. Ta historka působí čím dál barvitěji. Ale stejně.

„Kristepane,“ uleví si Nick. „Když to řeknu nahlas, zní to tak pitomě. Vážně mě musíte nechat, abych vám to vyložil od začátku. Patří mi jedna firma. Bezpečnostní firma.“

„Tak bezpečnostní firma, chápu,“ přikývne Elizabeth. „Ano, tohle je zajímavé. Máloco je na tomhle světě tak nebezpečné jako bezpečnost.“

„Specializujeme se na studené sklady,“ pokračuje Nick. „Víte, co to je?“

To Elizabeth neví, ale musí přiznat, že ten výraz se jí líbí. „Předpokládám, že o mrazáky asi nepůjde?“

„Ne,“ odvětlí Nick. „Holly a já tam máme něco hodně cenného a tenhle týden jsme o tom pověděli dvěma různým lidem.“

„Rozumím.“

„A najednou má můj lexus pod podvozkem bombu.“

„Jména těch dvou lidí?“ zajímá se Elizabeth.

„Slyšela jste někdy o chlápku jménem Davey Noakes?“

„Mám za to, že jsem nikdy neslyšela o nikom, komu by se říkalo Davey,“ zauvažuje Elizabeth.

„Říkávalo se mu Pošuk Davey. Kdybyste v devadesátkách nakupovala extázi, tak byste o něm slyšela.“

„Zeptám se Rona,“ podotkne Elizabeth.

„Později do tohoto oboru proniklo víc rizika,“ řekne Nick.

„A Davey se přesunul do sektoru špičkových technologií.“

„Legálních špičkových technologií?“ zeptá se Elizabeth.

„Ne,“ odpoví Nick.

Dobře, pomyslí si Elizabeth. „A jméno toho druhého?“

„Lord Townes,“ sdělí jí Nick. „Jeden bankéř. Tomu jsme to řekli taky.“

„Takže vy máte za to, že bombu vám pod auto dnes ráno umístil jeden z těchto mužů?“

„Jinak to být nemohlo,“ opáčí Nick. „Jenom tihle dva vědí, co schováváme.“

Dveře vedoucí na terasu se znovu otevřou a z oslavy uvnitř unikne výbuch hlučné muziky. Ze dveří vyjde Joannin novomanžel Paul.

„Nico, my už mysleli, že se úplně na šrot válíš někde u plotu! Pojdte dovnitř, jdeme krájet dort.“

Nick pohlédne na Elizabeth. Ta nakloní hlavu ke dveřím. „Ten dort objednala moje kamarádka Joyce. Radši bychom se měli jít na to krájení podívat, jinak mě Joyce zabije ještě dřív, než někdo zabije vás.“

„Ale mohla byste ke mně přijít na návštěvu?“ požádá ji Nick. „Zítra? Prosím vás. Přesně vám vyložím, proč mě jeden z těch dvou chce zabít.“

„Jeden z těch tří,“ opraví ho Elizabeth.

„Tří?“ nechápe Nick Silver.

„Inu, Davey Noakes ví, co skrýváte. Lord Townes ví, co skrýváte. Ale domnívám se, že to ví i vaše obchodní partnerka Holly Lewisová. Takže počítám se třemi.“

Nick se na ni dlouze zadívá.

„Je tu dnes Holly mezi námi?“ zeptá se Elizabeth.

„Ne,“ odpoví Nick. „Nechtěla –“ Zavrtí hlavou. „Ne.“

Elizabeth pokrčí rameny.

„Tak zítra,“ pronese Nick.

Tak zítra. V tom je ten problém, když člověk vyrazí mezi lidi. Jedno k druhému, a než se nadějete, už mezi ně zase chodíte. Ani nevíte jak a skutečný život se vplíží zpátky k vám. Elizabeth o nic takového nestojí. Protože jestli Elizabeth o skutečném životě vůbec něco ví, pak to, že se v něm nevyskytuje Stephen. Každá buňka v těle ji varuje, ať se od toho drží dál. Ovšem na druhou

stranu, kód a bomba a tři podezřelí? Na to člověk nenarazí každý den.

„Zítra?“ naléhá Nick.

„Nemůžu se dočkat,“ odvěti Elizabeth. „Jsem ráda, že je vám už o něco lépe. Ne abyste se tou bombou nechal zabít dřív, než k vám dorazím.“

„To ne – zůstáváme přes noc tady.“ Nick cosi spěšně načmárá na zadní stranu vizitky a podá ji Elizabeth. „Chápu, že to zní směšně, ale mohla byste se tohle naučit nazpaměť a pak tu vizitku spálit?“

Každopádně přečetl spoustu knížek o špionech, to mu Elizabeth musí přiznat. Převezme od něj vizitku a pak sleduje, jak Nick mizí za dveřmi.

Na přední straně vizitky stojí NICK SILVER – ŘEŠENÍ STUDENÝCH SKLADŮ. NAPROSTÁ DISKRÉTNOST ZARUČENA. Inu, ono nic takového jako „naprostá“ diskrétnost neexistuje, Nicku. Na zadní straně je adresa s poznámkou „zítra ve 13:00“.

Naučit se to nazpaměť a pak to spálit? To Elizabeth jistě může. Na její nebe se vrací další hvězda.

Jsou to jen malinké krůčky, to si uvědomuje. Jenom zkouší teplotu vody. Kódy a studené sklady; nejspíš z toho nic nebude. Přesto Elizabeth vzhledne ke hvězdám a osloví Stephena.

„Drogový dealer, lord a bomba pod autem, drahoušku? Zdá se, že mě zase někdo potřebuje.“

Nakoukne dovnitř, kde hraje hudba. Vstane a opět se podívá tam nahoru na Stephena.

„Zatančíme si?“

6

Joyce

Dnešek byl tedy nádherný den. Absolutně nádherný.

Mark z taxislužby Robertsbridge nás zrovna zavezl domů. Alan byl úplně bez sebe. Karen, dcera Gordona Playfaira, se tu během dne stavila, vzala Alana na procházku a pak mu pustila ITV3, což je jeho oblíbený televizní kanál, ale stejně se mu po mně stýskalo. Chtěl okamžitě vyrazit znova ven, jenže u Tennyson Court teď bydlí malá liščata a ta po setmění potřebují trochu klidu, aby mohla nerušeně prozkoumávat okolí.

Ale stejně je milé, když člověka někdo postrádá, že?

Joanna byla dneska krásná. Ona je tedy odjakživa krásná, až na těch pár let, když jí bylo okolo pětadvaceti a něco si provedla s vlasy, ale dnes rozzářila celou místnost. A že ta místnost byla pěkně velká.

Ted' mám před sebou kousek ze svatebního dortu. Je to citrónovo-malinový piškot. Na svatbě už jsem ho jedla a byl vynikající. Tenhle kousek bych si možná měla schovat na památku, ne? Bylo by to moudré. Jestli ho sním, přinese mi to tak minutku štěstí, ale když si ho nechám, to štěstí mi vydrží nadosmrti.

Oddávající nebyla farářka, ale byla samý žert a smích a mně se dostalo ujištění, že má stejné pravomoci jako skutečná farářka. Každopádně se chovala velice mile, když jsem se jí na to ptala, a doporučila mi, abych si podmínky právoplatného sňatku vygooglovala, pokud by mě to mělo opravdu trápit. Takže jsem to samozřejmě udělala a zřejmě je to v pořádku.

Před pár týdnů mě rozrušilo, když se Joanna zmínila o tom, že ji k oltáři nepovede Gerry. Měla jsem pocit, že jsem ji zklamala, a ona řekla, že to je nesmysl, že za to přece může Gerry, protože umřel. Snažila se mě tím rozesmát, ale poznala, že se to nepovedlo, a tak dodala, že za to může *ona*, protože se vdává „v tomhle životním období“, a tím se mi skutečně trochu ulevilo, protože měla pravdu. Kdyby se vdala v šestadvaceti, jako například dcera mojí někdejší kolegyně Barbary, tak by u toho Gerry byl.

I když Barbařina dcera se loni rozvedla, takže se nám to celé úplně otočilo, že, Barbaro?

No, zkrátka ten problém, kdo povede Joannu k oltáři, jsme pořád neměly vyřešený. Navrhla jsem Paulova otce, protože je to aspoň něčí otec a na svatbu tak jako tak přijde, čili nebude potřeba shánět další místo u stolu. Joanna opáčila, že otec to rozhodně je, jenže ne její. Pak jsem navrhla Ibrahima, ale Joanna namítla, že Ron by jí s tím pak nedal pokoj, což byla pravda. Dál jsem si tedy lámala hlavu, dokud jsem si nevšimla, že na mě Joanna upřeně hledí. Potom se dala do smíchu a já netušila, čemu se směje, a přitom nesnáším, když se někdo směje a já nevím čemu, takže jsem se k ní přidala. A pak Joanna řekla: „Mami, k oltáři mě povedeš ty,“ a, inu, to mě tedy smích přešel, protože matky přece nevěsty k oltáři nevodí. Matky sedí v první řadě, aby na ně všichni viděli. Na to jsem Joannu upozornila.

Vzápětí se mě Joanna zeptala, jestli vidím Gerryho, kdykoli se na ni podívám, a já připustila, že ano. A ona odvětila, že ona ho taky pokaždé vidí, když se podívá na mě, a proto chce, abych ji k oltáři dovedla já. Aby přitom viděla svého tatínka.

A nato jsem se rozplakala. S Joannou je to vždycky jako na horské dráze. Ale abych byla spravedlivá, se mnou asi často taky. Ovšem když je to vaše vlastní horská dráha, tolik si jí nevšímate.

Dělalo mi starosti, že když Joannu povedu k oltáři, leckomu to bude připadat moc netradiční, ale zdá se, že to nikomu nevadilo, i když přes slzy jsem toho moc neviděla. Navíc nám k tomu jako doprovod hrála skladba *Backstreet's Back* a ta se zřejmě taky všem líbila. Bála jsem se, že mi vepředu nebudou držet místo, ale podrželi mi ho.

Jak už jsem říkala, žádné církevní zpěvy se nezpívaly, a víte co, ono to člověku ani nechybí. Jeden Paulův kamarád přečetl báseň, kterou jsem neznala, ale Ron i já jsme zaznamenali, že se rýmuje, což dneska vůbec není samozřejmost, a než byste se nadáli, Paul už líbal nevěstu a ze mě byla tchyně.

Když už je řeč o tchánech, s Paulovým otcem z toho nic nebude, i když jsem dělala, co se dalo. Onehdy dopoledne v televizi mluvili o „asexualitě“, tedy o lidech, které sex prostě vůbec nezajímá, a bylo vidět, že Allison Hammondová nevěří vlastním uším. Takže já už jsem Archieho začínala pokládat za asexuála, dokud nedošlo na krájení dortu, ke kterému se do sálu vrátila i Elizabeth, a on se okamžitě vrhl přímo k ní. Tohle už jsem s ní zažila. Určitému typu mužů stačí jen zahlédnout taková ňadra, jako má Elizabeth, a střelka jejich kompasu se úplně zblázní. Vždycky to zkrátka nevyjde. Jeden z Paulových strýčků mi podstrčil telefonní číslo, ale podle Paula je tenhle strýček stále velmi šťastně ženatý s tetičkou, která si v tu chvíli jenom odskočila ven s elektronickou cigaretou, a kdyby na to přišla, pěkně by si to odnesl. Paulova strýčka si do dopolední show k diskusi o asexualitě zjevně hned tak nepozvou.

Takže docela zábavná rodina, ovšem sám Paul je úžasný člověk. Teď si uvědomuju, že za ta léta se mi moc Joanniných partnerů vlastně nezalíbilo. Ve dvaceti chodila s jedním příjemným zahradníkem, ale tomu učinila přítrž její vysokoškolská studia,